ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Terezy Kučerové v právní věci

žalobce: **FLEXOSERVIS s.r.o.**
sídlem Vožická 2104, Tábor
zastoupené JUDr. Ivo Panákem, advokátem
sídlem AK Kounicova 39, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 28. 3. 2017 č. j. 12782/17/5300-22444-710968

takto:

I. Žaloba **se odmítá.**

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům ze dne 21. 12. 2015, kterým byla žalobci doměřena daňová povinnost za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2015, III. čtvrtletí roku 2012, IV. čtvrtletí roku 2012, měsíc leden roku 2013, měsíc únor roku 2013, měsíc březen roku 2013, měsíc duben roku 2013, měsíc květen roku 2013, měsíc červen roku 2013, měsíc červenec roku 2013, měsíc srpen roku 2013, měsíc září roku 2013 a měsíc říjen roku 2013, kdy současně bylo rozhodnuto o zákonné povinnosti žalobce uhradit penále.
2. Žalobce v žalobě uvedl stručné shrnutí skutkového stavu. Namítá, že byl znevýhodněn časovým odstupem a laxním přístupem správce daně, přičemž správce daně hodnotil předložené důkazy v rozporu se zákonem. Bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces. Žalovaným byla porušena zásada právní jistoty, zásada ochrany legitimního očekávání, zásada proporcionality i právo na řádnou správu.
3. Žalobce namítá protizákonný a diskriminující způsob hodnocení předložených důkazních prostředků.
4. Žalobce zcela rozporuje závěry správce daně ohledně jednotlivých důkazů, a to zejména ohledně bankovních výpisů, kdy prvoinstanční správce daně zálohové faktury i výpisy z běžného účtu zcela ignoroval a jako důkaz je nehodnotil, neboť nemohou prokázat, že žalobce fakticky nakoupil zboží od společností LERDEZA a T&T Logistics deklarovaných na předložených dokladech. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí, neboť předložené výpisy z účtu dokazují, že žalobce provedl úhradu za zboží na účty firem LERDEZA a T&T Logistics v náležité výši, k odpovídajícím fakturám. Správce daně si odporuje, jestliže uznává, že zdanitelná plnění existovala, když jejich konečný příjemce opakovaně potvrdil jejich obdržení dle faktur a jejich existenci. Vzápětí však zcela popírá jejich existenci, přestože existují jasné důkazy o tom, že zboží bylo uhrazeno bankovním převodem na účet registrovaného plátce DPH.
5. Správce daně nesprávně napadá žalobce ohledně způsobu uzavření kupní smlouvy, jestliže je mu kladeno k tíži neuzavření písemné kupní smlouvy, neboť žalobce nejednal v rozporu se zákonem, tento postup je zcela běžný.
6. K výhradě žalovaného, že si žalobce nezjišťoval žádné reference o uvedených společnostech, ale pouze povrchně si o nich zjistil údaje na internetu, žalobce uvádí, že si zjistil dostupné údaje z internetu, a že si ověřil existenci společností ve veřejném rejstříku i prověřil registr plátců DPH, proto nesouhlasí s tendenčním hodnocením správce daně. Žalobce argumentuje tím, že dodávky probíhaly zcela bez problémů, proto neměl pochyby o předmětných dodavatelích.
7. Žalobce předložil objednávky, které byly psané v anglickém jazyce, neboť objednávky byly dodavatelskými společnostmi LERDEZA a T&T Logistics dále přeposílány do Běloruska. Zboží bylo objednáno a zaplaceno bezhotovostní platbou na účet prodejce.
8. K přepravě a skladování zboží žalobce uvedl, že přeprava zboží byla zajišťována dodavatelskými společnostmi, kdy zboží bylo přepraveno od výrobce (SPARTAK Bělorusko) přímo k odběrateli žalobce. Žalobce proto žádné zboží neskladoval, avšak doklady o přepravě předložil. Žalobce ke skladování zboží neměl žádný důvod, neboť každá další překládka zboží by prodražovala výslednou cenu a zmenšovala zisk žalobce. Přeprava zboží byla dohodnuta s dodavateli LERDEZA a T&T Logistics a zboží bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

po příjezdu dodavatelů do areálu konečného kupujícího vyskladněno již jako vlastnictví žalobce, které bylo dodáno jeho jménem. O přepravě a proclení zboží svědčí komunikace s celním deklarantem a doklady o proclení zboží. Žalobce prokazoval vlastnictví zboží společnostmi LERDEZA a T&T Logistics v momentě proclení, kdy při proclení v tuzemských celnicích byly jako vlastníci deklarovány uvedené společnosti Společnost LERDEZA proclívala zboží v Kladně a zboží pak bylo dodáno do areálu společnosti ROLLPAP. Společnost T&T Logistics proclívala zboží v Ostravě a zboží pak bylo dodáno rovněž do areálu společnosti ROLLPAP. Žalobce navrhoval jako důkazní prostředek k ověření této skutečnosti. Správce daně však provedení tohoto důkazního prostředku odmítl s tím, že je prověřován nárok na odpočet daně při tuzemských dodávkách a ne dovoz zboží.

9. Žalobce namítá, že správce daně nezahrnul předložené CMR listy mezi důkazy, přestože mají zásadní vypovídající hodnotu a vztah k celému případu. Tyto nákladní listy a další podklady ohledně celního řízení prokazují, že společnosti LERDEZA a T&T Logistics proclívají objednané zboží v množství a druhu dle objednávek a dále jej již proclené dopravily do areálu společnosti ROLLPAP. Žalobce má za to, že důkazní prostředky nebyly hodnoceny v souladu s § 8 daňového řádu, kdy některé nebyly hodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech.

10. Žalobce namítá, že byly splněny zákonné požadavky na náležitosti faktury, neboť daňová kontrola neodhalila žádné nedostatky pokud se týká vedení účetnictví, skladové evidence či dokladů o prodeji zboží s obchodní přirážkou. Žalobce řádně podal daňové přiznání a odvedl i daň z přidané hodnoty, rovněž tak i daň z příjmů. Žalobce předložil formálně správné daňové doklady ve všech případech, nebyl dán důvod k rozporu a důkazní břemeno leželo výhradně na správci daně. Žalobce namítá, že všechny skutečnosti byly doloženy účetnictvím, jehož průkaznost prvoinstanční správce daně nezpochybnil.

11. Žalobce v žalobě v bodě B setrval na tom, že na základě smluvních ujednání byl oprávněn nakládat s předmětným zbožím jako vlastník, což vyplývá ze skutečnosti, že společnost ROLLPAP s.r.o. žalobce v roli vlastníka vždy akceptovala a rovněž tak jej akceptoval správce daně, jestliže potvrdil uskutečnění dodávek a nezpochybnil nabytí vlastnictví u konečného kupujícího. Vlastnictví žalobce ke zboží zpochybněno nebylo a rovněž tak vlastnictví přešlé na další subjekty nebylo zpochybněno, za zboží bylo řádně zaplaceno bezhotovostním převodem, kdy žalobce doložil, že se zbožím disponoval a rozhodoval o jeho určení. Žalobce byl tedy nepochybně vlastníkem tohoto zboží, které převedl na další nabyvatele.

12. Žalobce ke zpochybnění existence výrobce papíren SPARTAK Šklov v Bělorusku uvedl, že není sporu, že papírový materiál pocházel z Běloruska z papíren Šklov, že byl doručen a proclen společnostmi LERDEZA a T&T Logistics, kterými za něj bylo zaplaceno. Papírny Šklov neuplatňují vůči žalobci žádné nároky z titulu neuhrazené kupní ceny, proto je jasné, že papír byl dodán a uhrazen. Tvrzení žalobce, že uvedené společnosti byly zástupci běloruských papíren a že zboží obdržely od nich je podloženo uceleným souhrnem důkazů.

13. Žalobce dále namítá, že i v průběhu kontroly nebylo zcela jasné, co má prokazovat, až při projednání zprávy o daňové kontrole správce daně uvedl, že žalobce neprokázal

nejen přijetí zboží od dodavatelských společností, ale že neprokázal ani převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.

14. Žalobce uvedl, že nedošlo ke zpochybnění dokladů ve vztahu k dani z příjmů právnických osob, proto žalobce vychází z toho, že je správně určena, vypočítána i uhrazena. Jestliže tedy rozporované faktury jsou nákladové položky při dani z příjmů právnických osob a tyto nikdy nebyly zpochybněny, pak je nelze vyjmou z účetnictví, či jinak popřít, jinak by byla popřena souvztažnost účetnictví i logika věci.

15. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 65/2013 ze dne 26. 6. 2014 jedná o odlišnou situaci než jaká je v případě žalobce. Žalobce setrvává na závěru, že prokázal obdržení veškerého zboží, prodal jej společnosti ROLLPAP, což ani správce daně nepopírá, proto není možné odepřít nárok na odpočet daně. Podle žalobce nelze odepřít osobě povinné k dani nárok na odpočet DPH za splatné nebo zaplacené zboží v případě, kdy není zjištěn dodavatel, tím spíše nelze odmítnout nárok na odpočet DPH, kdy je dodavatel zřejmý a průkazný. Žalobce proto namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

16. Žalobce má za to, že obchodní společnosti LERDEZA a T&T Logistics nebyly nevěrohodné, jestliže si žalobce tyto společnosti ověřil v registru plátců DPH, naopak žalobce se dovolává toho, že bylo povinností správce daně, v případě že měl indicie a pochyby o dodavatelích, jednat a upozornit rejstříkový soud na nesoulad mezi skutečným a zapsaným stavem a vyvodit z toho důsledky. V souvislosti s tím žalobce poukazuje na zásadu tzv. rejstříkového pořádku. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

17. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. K námitce žalobce, že byl znevýhodněn časovým odstupem a laxním přístupem správce daně uvedl, že daňová kontrola byla zahájena až v červenci roku 2015, s tím, že lhůta pro stanovení daně je dána v § 148 daňového řádu a je zcela na správci daně, kdy v průběhu tříleté lhůty uvedené v § 148 odst. 1 daňového řádu zahájí daňovou kontrolu. Není pravdou, že by byla žalobci kladena k tíži nekontaktnost jeho dodavatelů.

18. Podle žalobce bankovní výpisy z bankovních účtů sami o sobě nemohou prokázat, že žalobce fakticky nakoupil zboží právě od společností LERDEZA a T&T Logistics, neboť bankovní výpisy pouze informují, že byl proveden mezibankovní převod peněžních prostředků mezi dvěma bankovními účty, ale již nemohou prokázat existenci či neexistenci deklarovaných zdanitelných plnění.

19. Žalobce nejednal v rozporu se zákonem, jestliže neuzavřel písemné kupní smlouvy s dodavateli, ovšem postup žalobce se jeví jako nestandartní a budí pochybnosti o svém faktickém uskutečnění, jestliže žalobce uzavřel pouze ústní smlouvy se společnostmi se kterými obchodoval poprvé, a byly čerstvě založeny. Důsledky tohoto rozhodnutí nese žalobce, jestliže se absencí písemných smluv dostal do důkazní nouze.

20. K ověřování dodavatelů žalovaný uvedl, že argumentace žalobce, že dodávky probíhaly bez problémů, proto neměl pochyby o předmětných dodavatelích, je nepřípadná. Ověření dodavatelů bylo namístě v době před uskutečnění dodávek, neboť slouží k minimalizaci rizika.

21. Samotná existence objednávek neprokazuje realizaci obchodu, neboť tyto nepodávají žádnou informaci o jejich akceptaci ze strany dodavatelů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

22. Některé zboží bylo přepravováno z Běloruska na adresu sídla společnosti ROLLPAP a v jiných případech byla odesílatelem zboží společnost UAB „Baltic Fiber“ z Litvy, odběratel společnosti T&T Logistics, s místem dodání společnosti ROLLPAP, jsou zde i nákladní listy, ze kterých vyplývá, že zboží bylo vypraveno z Itálie společnostmi Cartiera ponte ď Oro Ansalcarta s.r.l. či Cartiera S. ROCCO S.p.A. příjemcem je T&T Logistics a zboží obdržela společnost ROLLPAP, na dalších nákladních listech je jako odesílatel uvedena společnost MOLODON s.r.o. a jako příjemce ROLLPAP, případně je odesílatelem T&T Logistics a ROLLPAP potvrdil převzetí zboží a současně certifikát papíren SPARTAK pro „MOLODON“.

23. Z dalších písemností pak vyplývá, že zboží mělo být dodáváno nejprve obchodním společnostem LERDEZA a T&T Logistics litevskou obchodní společností a následně slovenskou obchodní společností, tedy osobami z jiného členského státu Evropské Unie a nikoli ze třetích zemí. Z předložených certifikátů a mezinárodních listů vyplývá, že tyto dodací listy byly vystavovány nejprve litevskou společností UAB „Baltic Fiber“ a následně slovenskou obchodní společností MOLODON s.r.o, přičemž dle žalobce měly dodavatelské společnosti LERDEZA a T&T Logistics zastupovat běloruského dodavatele. Lze očekávat, že dodavatelské společnosti budou nakupovat zboží přímo od výrobce, proto žalovaný učinil závěr, že ani na základě mezinárodních dodacích listů nebylo možné ověřit tvrzení žalobce. Předložené písemnosti tedy dokládají, že společnost ROLLPAP převzala zboží uvedené na CMR listech, případně dodacích listech, ale již neprokazují, že toto zboží bylo žalobci skutečně dodáno společnostmi LERDEZA a T&T Logistics. Námitka žalobce, že bylo povinností žalovaného prokázat, že skutkový stav byl jiný, je nedůvodná. Z judikatury vyplývá, že není povinností správce daně prokazovat, že se skutečnosti odehrály jinak, než uvádí daňový subjekt. Jestliže správce daně unese břemeno důkazní stran pochybností, což se v daném případě stalo, je to daňový subjekt kdo má povinnost prokázat, že k předmětnému plnění došlo tak jak uvádí.

24. Samotné doložení bezvadného daňového dokladu po formální stránce či splnění zákonných požadavků na náležitosti faktury, není dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně. Ten musí být vždy fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním.

25. Není tedy stěžejní, že předložené dokumenty splňovaly náležitosti faktury či nikoli, neboť ani bezvadné faktury nemohly odstranit pochybnosti správce daně o dodání zboží. Správce daně nezpochybnil předložené účetnictví, správce daně zpochybnil údaje z daňového přiznání, a to nejen na základě absence některých náležitostí faktur, ale zejména na základě skutečností zjištěných z odpovědí na dožádání a při místním šetření, kdy získal pochybnosti o faktickém uskutečnění přijatých plnění a nikoliv z důvodu, že by bylo účetnictví žalobce formálně v nepořádku.

26. Rovněž v průběhu řízení nebyla zpochybněna skutečnost, zda byl žalobce vlastníkem dodaného zboží, neboť byla zjištěna existence předmětného zboží i skutečnost, že jej následně žalobce podával dál.

27. V předmětném sporu bylo rozhodné, zda žalobce prokázal, že na něj právo nakládat se zbožím jako vlastník přešlo právě od společnosti LERDEZA a T&T Logistics. Obecná argumentace o přechodu vlastnického práva je irelevantní. Pro přiznání nároku na odpočet daně bylo nezbytné, aby bylo žalobcem prokázáno, že zboží bylo dodáno

právě společnostmi LERDEZA a T&T Logistics, které jsou uvedeny na dokladech a nikoliv jiným blíže neznámým dodavatelem.

28. Rovněž správce daně nezpochybňoval existenci výrobce, byla zpochybněna pouze skutečnost, že společnosti LERDEZA a T&T Logistics jsou obchodními zástupci této výrobny papíru, neboť z internetových stránek nebylo ověřeno tvrzení žalobce, že tyto společnosti výrobce zastupují. Naopak bylo zjištěno, že je možné do České republiky objednat zboží přímo.

29. Žalovaný ve výzvě k prokázání skutečností podrobně popsal co zjistil z odpovědí na dožádání i v rámci provedení místního šetření a proč tyto skutečnosti vzbuzují pochybnosti o uskutečnění přijatých zdanitelných plnění. Rovněž žalobci se dostal návod, jak může tvrzené skutečnosti prokázat. Výzva tedy byla zcela jasná a konkrétní, umožňující žalobci adekvátně reagovat.

30. Není pravdou tvrzení žalobce, že teprve při projednání zprávy o daňové kontrole bylo mu sděleno, že neprokázal převod práva nakládat se zbožím jako vlastník, jestliže tato pochybnost správce daně je explicitně uvedena na straně 10 výzvy k prokázání skutečností. Výše uvedené se vztahuje i k tvrzení, že správce daně nespecifikoval, že ve vztahu k plnění poskytnutému společností T&T Logistics požaduje prokázat, že zboží dodala právě tato společnost, když tento požadavek je rovněž uveden na straně 10 výzvy.

31. Žalovanému nepřísluší dovozovat, z jakého důvodu nebyla zahájena správcem daně kontrola na dani z příjmů právnických osob. Toto je v předmětném řízení zcela irelevantní. V daném případě je přezkoumávána zákonnost postupu správce daně a následně žalovaného v rámci doměřovacího řízení na dani z přidané hodnoty. V rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 65/2013 se jedná o zcela odlišnou situaci, než jaká je v případě žalobce. V citovaném rozsudku daňový subjekt v průběhu řízení prokázal, že mu zboží dodal konkrétní plátce. Ačkoliv se jednalo o osobu odlišnou od osoby uvedené na daňovém dokladu, prokázáním, že zboží dodal daňovému subjektu plátce daně, kterého bylo možné identifikovat, byla naplněna podmínka pro přiznání nároku na odpočet daně. Žalobce oproti tomu neprokázal, že by mu zboží bylo dodáno plátcem daně, proto mu nárok na odpočet daně přiznán nebyl. Požadavek správce daně na prokázání dodání zboží plátcem DPH, žalovaný nepovažuje za protizákonný. Žalovaný v závěru vyjádření poukázal na to, že je v zájmu daňového subjektu, aby při uzavírání obchodních vztahů si opatřil dostatek informací pro případné neshody s obchodními partnery, ale i proto, aby mohl svá tvrzení správci daně prokázat v případě potřeby. Tento požadavek nelze považovat za šikanózní, ale za souladný se zákonem. Správce daně požadoval po žalobci prokázání skutečností, které žalobce sám tvrdil a které se vztahovaly k jím uplatněnému nároku na odpočet daně.

32. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

33. U žalobce byla dne 15. 5. 2015 zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2012 až IV. čtvrtletí roku 2012, měsíc leden roku 2013 až měsíc březen roku 2014. žalobce si nárokoval mimo jiné odpočet dle daňových dokladů vystavených společnosti LERDEZA a T&T Logistics.

34. Na základě místního šetření, které se konalo u žalobce dne 9. 4. 2014 a na základě odpovědí na dožádání správci daně vznikly pochybnosti o faktickém přijetí

nakoupeného zboží od společnosti LERDEZA a T&T Logistics, proto správce daně vyzval žalobce, aby prokázal, že fakticky přijal od uvedených společností zdanitelná plnění na daňových dokladech, které byly přesně specifikovány ve výzvě.

35. Žalobce reagoval na výzvu, ovšem pochybnosti správce daně jím odstraněny nebyly. Žalobce předložil prohlášení o dodávkách vstupního materiálu, které bylo sepsáno mezi žalobcem a společností ROLLPAP.

36. V odpovědi uvedl, že je pro něho skutečnost, že jsou uvedené společnosti pro správce daně v roce 2014 nekontaktní zcela novou skutečností a nemůže jít žalobci k tíži. V letech 2012 a 2013 v dostupných rejstřících žádné podezřelé informace se nenacházely., Že je společnost T&T Logistics nespolehlivý plátce DPH bylo zveřejněno až dne 28. 3. 2015. Podle žalobce není nezbytné, aby kupní smlouva byla uzavřena písemně. Zboží žalobce přebíral osobně, následně prostřednictvím třetí osoby konečného odběratele. Takto bylo postupováno z důvodu ekonomických, neboť marže nebyla vysoká a bylo nesmyslné manipulovat se zbožím jinak, než dodáním konečnému odběrateli. V okamžiku dodání zboží firmě ROLLPAP s.r.o. žalobce mohl se zbožím nakládat, neboť vlastnické právo prostřednictvím kupní smlouvy přecházelo až následně na firmu ROLLPAP s.r.o. Žalobce má za to, že má nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

37. Dožádáním bylo zjištěno, že společnost LERDEZA je nekontaktní. Na adrese svého sídla se nenachází, má sídlo na adrese, která je virtuální. Není ani registrovaná uvedená společnost k dani z příjmů ze závislé činnosti, nespolupracuje se správcem daně, nereaguje na jeho výzvy. Na dani z přidané hodnoty vykazuje nedoplatek 77.982.205 Kč.

38. Dožádáním bylo ke společnosti T&T Logistics zjištěno, že rovněž nespolupracuje se správcem daně. V obchodním rejstříku je zapsána adresa, která je pouze administrativní adresou, nelze proto ověřit majetkové poměry ani personální poměry uvedené společnosti. Daňové řízení ve věci přiznání DPH za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2013 nebylo ke dni došlé odpovědi dožádání ukončeno, za zdaňovací období II. čtvrtletí roku 2013 byla společnosti vyměřena vlastní daňová povinnost podle pomůcek, která však nebyla uhrazena.

39. Z protokolu o jednání ze dne 11. 12. 2015, kdy byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole, vyplývá, že dle správce daně žalobce uplatnil v rozporu s § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty nárok na odpočet daně v případě, kdy bylo jím dle daňových dokladů zakoupeno zboží od společnosti LERDEZA a T&T Logistics. Správce daně učinil závěr, že žalobce uplatnil v rozporu s § 72 a 73 zákona o dani přidané hodnoty nárok na odpočet daně ze zdanitelných plnění společností LERDEZA a T&T Logistics, neboť neprokázal, že přijal zboží od uvedených společností.

40. Žalobce ve vyjádření ke kontrolnímu zjištění uvedl, že správce daně nerespektuje skutečnost, že žalobce vůči společnostem LERDEZA a T&T Logistics s.r.o. byl v pozici kupujícího. Informace o společnostech si žalobce ověřil v obchodním rejstříku a v registru plátců DPH a rovněž tak byla jím ověřena čísla bankovních účtů vedená na fakturách. Veškeré platby žalobce zaslal na účty dodavatelů. Rovněž společnost ROLLPAP nezpochybňuje, že dodávky byly uskutečněny, což potvrdil i správce daně. Správce daně považuje za neprokázané dodávky uvedenými firmami, které však proběhly ve stejném čase a v množství a byly následně jen přefakturovány. Žalobce má

za to, že byl oprávněn nakládat se zbožím jako vlastník. Podle žalobce je nepochybné, že žalobce pořídil zboží od společností LERDEZA a T&T Logistics s.r.o. a oprávněně uplatnil nárok na odpočet DPH. Uvedené společnosti při dovozu zboží proclily, dopravily na místo určení a převedly i na žalobce vlastnické právo.

41. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že podle správce daně žalobcem předložené písemnosti neprokazují, že žalobci bylo společností LERDEZA a T&T Logistics dodáno zboží, že od těchto plátců žalobce přijal deklarovaná zdanitelná plnění a že na něj přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastník. Na žádném z předložených dokumentů není žalobce uveden. Žalobce figuruje pouze v emailové korespondenci mezi jeho jednatelem a příjemci nebo odesílateli emailové pošty označenými LERDEZA@email.cz a T&T Logistics@seznam.cz, ovšem tato korespondence faktické uskutečnění dodávek zboží nedokládá, týká se pouze vystavování faktur žalobce.

42. Správce daně vydal dne 21. 12. 2015 dodatečné platební výměry, jimi byla žalobci dodatečně doměřená daňová povinnost, a to za II. až IV. čtvrtletí roku 2012 a za období měsíc leden 2013 až říjen 2013, proti kterým se žalobce odvolal. O odvolání žalobce bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že odvolání bylo jako nedůvodné zamítnuto a napadená rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj byla potvrzena. Podle žalovaného žalobce neprokázal, kdo je skutečným dodavatelem zboží, které prodal společnosti ROLLPAP s tím, že správce daně prověřoval formou dožádání a výzev všechny podstatné skutečnosti ohledně dodavatelských společností v souvislosti s faktickým prodejem zboží na deklarovaných dokladech. Žalobce však zůstal v rovině tvrzení, k faktickému prokázání přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů nepředložil takové důkazní prostředky, které by relevantně podpořily skutečnosti uvedené na šetřených daňových dokladech. Podle žalovaného tedy žalobce porušil § 72 odst. 1 zákon o dani z přidané hodnoty, neprokázal, že nakoupené zboží deklarované na daňových dokladech od uvedených plátců společnosti LERDEZA a T&T Logistics přijal, z čehož vyplývá, že nemohl ani tato plnění použít v rámci své ekonomické činnosti. Rovněž žalobce neprokázal, že předložené doklady, ze kterých nárokoval odpočet daně na vstupu, lze považovat za daňové doklady ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tedy za daňové doklady vystavené plátcem, který pro něho předmětná zdanitelná plnění uskutečnil, neboť žalobce neprokázal, že zakoupené zboží bylo skutečně těmito prodáno žalobci, a to v deklarovaném rozsahu, které šetřené doklady uvádějí.

43. V daném případě správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z plnění uskutečněných společností LERDEZA s. r.o. a T&T Logistics spol. s.r.o., kdy uvedené společnosti nebyly v průběhu daňového řízení kontaktní.

44. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

45. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.

46. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu platí, že správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

47. Soud na základě obsahu zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že daňové orgány neporušily zásadu volného hodnocení důkazů. Provedené důkazy byly daňovými orgány zhodnoceny samostatně a závěry z dokazování přijaté byly náležitě popsány a odůvodněny. Z postupů daňových orgánů nelze říci, že by nezjistily rozhodné skutečnosti co nejúplněji. V řízení byly činěny žádosti o dožádání a rovněž bylo zajištěno velké množství listinných důkazů. V napadeném rozhodnutí je hodnocení provedených důkazů učiněno zákonným způsobem a je vyjádřeno v logické a přezkoumatelné úvaze žalovaného, který se současně řádným a úplným způsobem vypořádal s žalobcem v odvolání navrhovanými důkazy. Daňové orgány řádně zjistily veškeré skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně a soud nemá žádné pochybnosti o tom, že skutkový stav byl zjištěn řádně a v takovém rozsahu, který nedává prostor pro vznik žádných pochybností o správnosti a úplnosti závěru daňových orgánů.

48. V daném případě správce daně neuznal žalobci nárok na odpočet daně z plnění uskutečněných společností LERDEZA a T&T Logistics, když je nepochybné, že tyto společnosti byly v průběhu daňového řízení nekontaktní.

49. Na výzvu správce daně k rozptýlení jeho pochybností předložil žalobce faktury a výpisy z účtů o úhradách předmětných nákupů zboží.

50. Podle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. V souladu s § 73 odst. 1 téhož zákona nárok na odpočet daně prokazuje plátce daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu (§ 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). Za daňový doklad je považován doklad, který je vystaven plátcem za každé zdanitelné plnění mimo jiné i pro jiného plátce, mající náležitosti stanovené v § 28 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Mezi základní náležitosti daňového dokladu, které musí tento doklad obsahovat, patří obchodní firma nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje plnění.

51. Při hodnocení shromážděných důkazů vycházel soud ve vazbě na shora uvedenou právní úpravu i ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2011 č. j. 8 Afs 49/2010-58, dle něhož v důkazním řízení je třeba především vyhodnotit, zda se skutečně jednalo o dodávky zboží, které žalobce účtoval a uplatnil z nich nárok na daňový odpočet. Proto bylo povinností žalobce předložit takový důkaz, aby jím prokázal opodstatněnost uplatnění § 72 odst. 1 a potažmo i ustanovení § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Dle těchto ustanovení plátce daně musí přijatá zdanitelná plnění použít k uskutečnění své ekonomické činnosti a odpočet daně musí prokázat daňovým dokladem vystaveným plátce daně. V daném případě nejsou jak ze strany správce daně, tak i ze strany soudu pochybnosti o nákupu zboží. Důkazy předložené žalobcem a zajištěné správcem daně však nesvědčí ve prospěch tvrzení žalobce, že zboží převzal od subjektů uvedených na daňových dokladech. Žalobce tak nedodržel ustanovení. § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty tedy, že koupě zboží byla prokázána daňovým dokladem vystaveným plátcem daně.

52. Soud se ztotožnil se žalobcem, že nenese odpovědnost za nekontaktnost uvedených společností, když v průběhu daňového řízení toto ani nebylo ze strany správce daně vytýkáno, neboť nelze se na žalobci domáhat zodpovědnosti za neplnění povinností vůči státním orgánům ze strany jiných daňových subjektů. Správce daně správně shledal pochybení na straně žalobce, neboť ten neprokázal tvrzení, respektive nepředložil takové důkazní prostředky k prokázání tvrzených skutečností. Samotná nekontaktnost společnosti LERDEZA a T&T Logistics, tedy nesehrála zásadní význam. Pokud jde o výpověď svědka ze společnosti ROLLPAP, tak uvedený svědek pouze vypovídal v obecné rovině o způsobu předání zboží a jeho zaplacení. Z jeho výpovědí však nelze prokázat, že žalobce zboží převzal a daňové doklady vystavil plátce daně. Za relevantní důkaz nelze pak označit ani výpisy z účtů.

53. Soud poznamenává, že postup žalobce při jeho podnikatelské činnosti zcela odporuje běžným obchodním vztahům, neboť bylo povinností žalobce při kontaktování obchodního partnera si ověřit, od koho zboží nakupuje, tedy vyvinout určitou dávku obchodní obezřetnosti, aby mohl následně dostát svým povinnostem ukládané mu daňovým řádem. Podle § 92 daňového řádu je povinností daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Současně s tím soud odkazuje na recentní judikaturu, dle které je dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Správce daně nemá povinnost prokázat, že o určitém účetním případu jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány údaje v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Unese-li správce daně své důkazní břemeno je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné anebo, aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal. Pokud daňový subjekt neprokáže od koho zboží či služby nabyl a jakou částku na jejich pořízení vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat za daňově uznatelné (srov. rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 71/2011).

54. Soud má za to, že v daném případě žalobce v průběhu daňového řízení neunesl důkazní břemeno, které by podpořilo jeho tvrzení, že zboží které následně prodal, nakoupil od plátce daně z přidané hodnoty, neboť neprokázal, od koho zboží nakoupil.

55. Žalobce nepřijal taková opatření, aby byla účinná, jestliže si řádně neprověřil obchodní partnery, pouze si zjistil údaje ve veřejných rejstřících, které ovšem o faktické povaze obchodních subjektů příliš nevypovídá. Tímto způsobem lze totiž ověřit pouze základní evidenční údaje, nikoliv však skutečný, případně podvodný charakter jejich činností. Ten neodhalí ani registrace DPH, neboť v rámci tzv. karuselových podvodů je zcela běžné, že jednotlivé subjekty v rámci řetězce řádně daňová přiznání podávají, avšak s tím rozdílem, že tyto svou daňovou povinnost nakonec nesplní a stanou se pro příslušného správce daně nekontaktními. Dle soudu lustrace dodavatele ve veřejném

rejstříku a ověření toho, zda dodavatel je registrován k DPH není opatřením schopným reálně eliminovat nekontaktnost dodavatele.

56. Soud poznamená, že prokazování nároku na odpočet daně je záležitostí dokladovou, kdy je však třeba respektovat i soulad skutečného stavu se stavem formálně právním, z čehož vyplývá, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi tedy nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění došlo tak, jak je v dokladech deklarováno či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Při uplatnění nároku na odpočet daně musí být tedy prokázána existence zdanitelného plnění. Samotné doložení bez vadného daňového dokladu tedy není dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně. Ten musí být vždy podložen existujícím zdanitelným plněním.

57. Nedůvodná je námitka žalobce, že by mu byla kladena k tíži nekontaktnosti jeho dodavatelů, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem nevyhovění jeho odvolání byla skutečnost, že žalobce neunesl důkazní břemeno. Neprokázal faktické uskutečnění dodávek tak, jak bylo jím deklarováno.

58. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, že daňová kontrola byla zahájena v červenci roku 2015, jestliže kontrola byla zahájena v zákonné lhůtě dle § 148 odst. 1 daňového řádu. Během zájmu každého daňového subjektu, aby si zajistil po dobu běhu lhůty pro stanovení daně veškeré podklady, které prokáží oprávněnost nároku na odpočet daně. Bylo proto v daném případě povinností i v zájmu žalobce, aby uchovával veškeré potřebné důkazní prostředky po celou dobu lhůty dané ustanovení § 148 daňového řádu, aby v případě daňové kontroly byl schopen oprávněnost nároku na odpočet daně správci daně doložit.

59. Neopodstatněná je výhrada žalobce, že v daném případě správce daně zvolil protizákonný diskriminující způsob hodnocení předložených důkazních prostředků, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí tato skutečnost nevyplývá.

60. Žalobce předložil ohledně nakoupeného zboží zálohové faktury a výpisy z běžného účtu. Ovšem z těchto výpisů z bankovních účtů nelze prokázat, že žalobce fakticky nakoupil zboží právě od společnosti LERDEZA a T&T Logistics, neboť z bankovních výpisů lze pouze zjistit, že byl proveden mezibankovní převod peněžních prostředků mezi dvěma bankovními účty, ovšem existence deklarovaných zdanitelných plnění na základě bankovních výpisů prokázat nelze.

61. K námitce žalobce, že správce daně mu klade k tíži, že nebyly uzavřeny písemné smlouvy, soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí tato skutečnost nevyplývá. Soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce nejednal v rozporu se zákonem, jestliže neuzavřel písemné kupní smlouvy. Ovšem v případě, kdy byly jím uzavřeny pouze ústní smlouvy, pak tento postup žalobce je nestandartní a budí pochybnosti o svém faktickém uskutečnění, a to i s ohledem na výši plnění. Právě v důsledku v důsledku této skutečnosti, že byly uzavřeny smlouvy pouze ústně, dostal se žalobce do důkazní nouze.

62. K hodnocení důkazů, které byly v daňovém řízení provedeny, soud uvádí, že vyplynuly z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky, v jehož rámci byl důkladně posouzen každý z důkazů. Tato úvaha byla v konečném rozhodnutí v daňovém řízení přezkoumatelným způsobem vyjádřena.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

63. K námitce, ohledně ověření referencí, soud uvádí, že se žalobce nezajímal o možná daňová rizika obchodů, nepřijal vhodná opatření způsobilá zabránit tomu, že v současné době není schopen prokázat faktické dodání zboží. Lustrace dodavatelů ve veřejném rejstříku a ověření toho, zda dodavatel je registrován k DPH se nejeví jako vhodným opatřením, proto i dle soudu žalobce v případě obchodování s uvedenými společnostmi nečinil odpovídající přiměřená opatření. Zcela nepřípadné je tvrzení žalobce, že dodávky probíhaly bez problémů, proto neměl pochybnosti o dodavatelích. Dle soudu ze strany žalobce nebyla učiněna vhodná opatření minimalizaci rizik a měl ve svém zájmu své budoucí partnery prověřit, což neučinil.

64. Zcela nepřípadná je argumentace žalobce, že finanční správa nepostupuje tak, jak je jí požadováno po daňových subjektech, kdy je argumentováno případem, kdy Generální finanční ředitelství nakoupily mobilní telefony z řetězce, který byl zatížen podvodem na dani z přidané hodnoty, neboť v případě žalobce se jedná o zcela odlišnou situaci. Žalobce neprokázal splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

65. Žalobce namítá, že mimo jiné předložil i objednávky pro společnosti LERDEZA a T&T Logistics, které byly psané v anglickém jazyce, neboť byly dále přeposílány do Běloruska. Dle žalobce tyto objednávky zapadají jako důkaz do uceleného řetězce důkazů potvrzující, že k uvedeným obchodním transakcím došlo. Námitka důvodná není, neboť objednávka neprokazuje realizaci daného obchodu, na základě objednávky nelze potvrdit jejich akceptaci ze strany dodavatelů, tedy, že tato objednávka byla skutečně obdržená a že na základě této objednávky došlo k plnění.

66. Žalobce namítá, že zboží přepravovaly dodavatelské společnosti, kdy bylo přepraveno zboží od výrobce přímo k odběrateli žalobce. Žalobce žádné zboží neskladoval, přičemž přeprava zboží byla dohodnuta se společností LERDEZA a T&T Logistics. O přepravě a proclení zboží dodavateli LERDEZA a T&T Logistics svědčí podle žalobce komunikace s celním deklarantem a doklady o proclení zboží a dále navrhované a neprovedené důkazy.

67. Ze spisového materiálu vyplývá, že skutečně některé zboží bylo dopravováno z Běloruska od výrobce rovnou dodavateli žalobce společnosti ROLLPAP, když odběratelem bylo i převzetí potvrzeno, ovšem v některých případech byla odesílatelem zboží společnost UAB Baltic Fiber z Litvy, odběratelem společnost T&T Logistics s místem dodání společnosti ROLLPAP. Z nákladních listů vyplývá, že zboží bylo přepraveno především i z Italie obchodními společnostmi Cartiera ponte ď Oro Ansalcarta s.r.l. či Cartiera S. ROCCO S.p.A., kdy příjemcem je T&T Logistics a zboží opět obdržela společnost ROLLPAP, když na dalších nákladních listech je jako odesílatel uvedena slovenská společnost MOLODON s.r.o. a jako příjemce společnost ROLLPAP, případně je odesílatelem T&T Logistics, kdy ROLLPAP potvrdil převzetí zboží. Součástí spisu je certifikát papíren SPARTAK pro společnost MOLODON s.r.o.

68. Z další písemnosti je pak patrno, že zboží bylo dodáváno nejprve společností LERDEZA a T&T Logistics litevskou obchodní společností a následně slovenskou obchodní společností, tedy subjekty z jiného členského státu Evropské unie. Z dodacích listů běloruské společnosti SPARTAK Šklov a mezinárodních nákladních listů pak vyplývá, že tyto dodací listy byly vystavovány nejprve litevskou společností UAB „Baltic Fiber“ a následně slovenskou obchodní společností MOLODON s.r.o. Tyto

písemnosti svědčí o tom, že není pravdivé tvrzení žalobce, že měly dodavatelské společnosti LERDEZA a T&T Logistics zastupovat běloruského dodavatele, neboť z písemností vyplývá, že dodavatelské společnosti nakupovaly zboží přímo od tohoto výrobce, proto je správný i závěr žalovaného, že na základě mezinárodní dodacích listů nelze ověřit tvrzení žalobce, že uvedené společnosti zastupovaly výrobce v Bělorusku. Soud se proto rovněž ztotožňuje se žalovaným, že uvedené písemnosti neprokazují, že toto zboží bylo žalobci skutečně dodáno právě společnostmi LERDEZA a T&T Logistics.

69. Nedůvodná je námitka žalobce, že bylo povinností žalovaného prokázat, že skutkový stav byl jiný, než je tvrzeno žalobcem. Povinností správce daně není prokázat, že se skutečnosti odehrály jinak než jak je uvedeno daňovým subjektem. Je to právě daňový subjekt, který má povinnost prokázat, že k předmětnému plnění došlo tak, jak je jím tvrzeno.

70. Žalobce namítá, že splnil zákonné požadavky ohledně náležitostí faktury s tím, že daňová kontrola neodhalila žádné nedostatky, pokud se týká vedení účetnictví, skladové evidence či dokladů o prodeji zboží s obchodní přirážkou. K uvedené výhradě soud uvádí, že důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem, neboť daňový doklad jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, ovšem samotné doložení daňového dokladu, byť bezvadného, není však dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, neboť ten musí být fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Ani tyto bezvadné faktury neodstranily pochybnosti správce daně o dodání zboží společností LERDEZA a T&T Logistics, neboť faktické plnění prokázáno žalobcem nebylo. V daném případě správce daně ani nezpochybnil předložené účetnictví, ovšem správce daně zpochybnil údaje z daňového přiznání, a to nejen na základě absence některých náležitostí faktur, ale zejména na základě skutečností zjištěných z odpovědí, podání a pří místním šetření, kdy pojal pochybnosti o faktickém uskutečnění přijatých plnění, nikoliv tedy na základě toho, že by byly zjištěny nedostatky ohledně vedení účetnictví skladové evidence či, že nebyly splněny požadavky na náležitosti faktury. Odmítnutí nároku na odpočet daně je založeno na nesplnění podmínek stanovených v § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.

71. Žalobce namítá, že byl nepochybně vlastníkem zboží, které převedl na dalšího nabyvatele. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně nezpochybnil skutečnost, zda žalobce byl vlastníkem předmětného zboží, neboť byla zjištěna existence předmětného zboží i byla ověřena skutečnost, že jej následně prodal.

72. V daném případě bylo rozhodné, aby žalobce prokázal, že na něj právo nakládat se zbožím jako vlastník přešlo tedy, že přijal faktické plnění od společnosti LERDEZA a T&T Logistics. Povinností žalobce tedy bylo prokázat, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak bylo dle daňových dokladů deklarováno. Bylo tedy v zájmu žalobce prokázat, že zboží mu bylo dodáno právě společnostmi LERDEZA a T&T Logistics, které jsou uvedeny na daňových dokladech. Toto ovšem žalobcem prokázáno nebylo.

73. K námitce, že správce daně rovněž tak i žalovaný zpochybnil samotnou existenci výrobce papíru v Bělorusku s tím, že na internetu žalovaný nalezl pouze příslušné internetové stránky papíren ve Šklove, soud uvádí, že uvedená výhrada je zcela neopodstatněná, jestliže správce daně zpochybnil skutečnost, že společnosti LERDEZA

a T&T Logistics jsou obchodní zástupci předmětné výrobny papíru, neboť z internetových schránek nebylo prokázáno tvrzení žalobce, že společnosti LERDEZA a T&T Logistics tuto společnost zastupují. Z těchto stránek uvedeného výrobce naopak vyplývá, že je možné zboží objednat přímo, nikoliv tedy prostřednictvím uvedených společností.

74. Žalobce nedůvodně namítá, že mu v průběhu kontroly nebylo jasně sděleno, co má prokazovat a že až při projednání zprávy o daňové kontroly mu bylo sděleno, že neprokázal přijetí zboží od dodavatelských společností, že neprokázal ani převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Jak vyplývá z obsahu výzvy, která byla žalobci doručena. V předmětné výzvě jsou uvedena zjištění správce daně na základě dožádání i v rámci provedeného místního šetření a je následně uvedeno, proč tyto skutečnosti vzbuzují u správce daně pochybnosti o uskutečněných přijatých zdanitelných plnění. Rovněž je ve výzvě uvedeno, jak může žalobce tvrzené skutečnosti prokázat, proto je předmětná výzva, respektive její obsah zcela jasný a konkrétní.

75. Tvrzení žalobce, že teprve při projednání zprávy o daňové kontrole mu bylo sděleno, že neprokázal převod nakládat se zbožím jako vlastník, je neopodstatněné, neboť tato pochybnost je vyjádřena na straně 10 předmětné výzvy, ve výzvě je konkrétně uvedeno, že je povinností žalobce ve vztahu k plnění poskytnutému společností T&T Logistics prokázat, že zboží dodala právě tato společnost.

76. Žalobce dále namítá, že správce daně porušil základní principy funkce účetnictví, ekonomických souvztažností, správy daní i logiky, jestliže nezahájil vůči žalobci kontrolu na daň z příjmů právnických osob a tuto daňovou povinnost ani účetnictví a účtování o ni nikdy nezpochybnil. Tato námitka je neopodstatněná, neboť je na správci daně, zda zahájí kontrolu u žalobce rovněž ohledně daně z příjmů právnických osob. V daném případě je předmětem přezkumu zákonnost postupu správce daně ohledně daně z přidané hodnoty, proto je zcela nerozhodné, jakým způsobem by bylo postupováno v rámci kontroly ohledně daně z příjmů právnických osob. Předmětem daňové kontroly bylo, zda žalobce splnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně.

77. Zcela nepřípadný je odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014 sp. zn. 5 Afs 65/2013, neboť skutkově tento rozsudek na případ žalobce nedopadá. V citovaném rozsudku daňový subjekt v průběhu řízení prokázal, že mu zboží dodal konkrétní plátce, přestože se jednalo o osobu odlišnou od osoby uvedené na daňovém dokladu. Proto v případě, že bylo prokázáno, že zboží dodal daňovému subjektu plátce daně, kterého bylo možné identifikovat, byla pak naplněna podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně. V daném případě však žalobce neprokázal, že by mu bylo zboží bylo dodáno plátcem daně.

78. Žalobce namítal, že jak obchodní společnost LERDEZA tak i T&T Logistics nebyly v průběhu obchodování s žalobcem nevěrohodné, přičemž žalovaný na tuto námitku reagoval, tak přidělení, respektive nepřidělení statusu nespolehlivého plátce dle § 106a zákona o dani z přidané hodnoty, neřeší prokázání skutečnosti, zda tento plátce uskutečnil konkrétní zdanitelné plnění. Žalobce má za to, že bylo povinností správce daně v případě, že měl indicie a pochybnosti o dodavatelích upozornit rejstříkový soud na nesoulad mezi skutečným a zapsaným stavem a z toho vyvodit i důsledky, když v souvislosti s tím odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 Afs 74/2009.

Uvedená námitka žalobce dle soudu důvodná není, jestliže v předmětném řízení bylo povinností žalobce prokázat, že obchodní případy proběhly tak, jak je jím tvrzeno a rovněž měl i doložit, že zdanitelná plnění přijal od plátců deklarovaných na předmětných dokladech. Správce daně nemá zodpovědnost za to, zda uvedené společnosti byly kontaktní či nikoliv, správce měl indicie a pochybnosti o předmětných dodavatelích teprve až na základě skutečností zjištěných dožádáním a na základě místního šetření u žalobce.

79. Řízení před správcem daně bylo vedeno v souladu s daňovým řádem, nebylo porušeno právo na spravedlivý proces. Zcela obecná je výhrada žalobce, že byla porušena zásada právní jistoty, zásada legitimního očekávání, zásada proporcionality a právo na řádnou ochranu, proto soud nemůže na ni reagovat.

80. Soud proto uzavřel, že námitky žalobce důvodné nejsou, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

81. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalovaný, který měl v řízení úspěch se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích dne 16. května 2018

Mgr. Helena Nutilová v. r.
Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.